

TÄHKEKE

NR. 8.1972

KIRGIISI NSV

Kirgiisia on kõrgete mägede maa. Pool temast on rohkem kui kolme kilomeetri kõrgusel üle merepinna. Kirgiisi NSV kõrgeima punkti — Võidu mäetipu kõrguseks loetakse koguni 7439 meetrit. — Peaaegu seitse ja pool kilomeetrit! Mägedest saavad alguse paljud jõed. Nendele jõgedele ehitavad kirgiisid vennisvabariikidest tulnud sõprade abiga hüdroelektrijaamu. Elekter annab jõudu masinatele tehastes ning vabrikutes. Et inimesed võiksid meisterdada tööpinke, mõõteriistu, põllumajandusmasinaid, tõstukeid ja muid masinaid. Mägedes karjatatakse tohutu suuri lambakarju. Need on tulevased karakullkasukad, karakullmütsid ja karakullkraed. Mägede vahel orgudes valendavad puuvillakurad. — Tulevane kleidi- ja püksiriie nii sinule kui emale-isale.

Jaak ja Jüri

Tammiku-pere oli just lõunalauda istunud, kui poeg Jaak koolist saabus ja juba ükselt kuulutas: «Täna tõsteti meid naabri Jüriga esile.»

Niisugust uudist kuuldes jäi suurte senine jutt sinnapaika.

«Soo-oh?» kergitas vanaisa imestunult kulme.

«Ei tea, mille eest siis?»

«Eks ikka kooliaia eest,» uhkustas Jaak. «Meil on seal väiksemate osakond. Esimese klassi põnnidel herne- ja oapeenrad, teisel klassil kapsad ja kaalikad, aga meil, kolmandal, juba päris põõsad.»

Jaagu jutt jooksis nagu paisu tagant pääsenud vesi.

«Kas teate, kuidas Jüri suvel oma põõsaste eest hoolitses? Õpetaja rääkis. Kõigepealt tassis komposti, siis kaevas selle mulda, siis saputas tuhka, siis kõplas, siis kiskus umbrohtu. Aga kui

kaua aega vihma ei tulnud, käis veel kastmas kah, vot!» «Vaata Jürit!» kiitis ema. «Kui niiviisi hoolt kanda, on mustsõstral aastakasvud kindlasti meetripikkused.»

«Olidki,» noogutas Jaak. «Nii-ii pikad!» Ja ta sirutas käed laiali.

«Kui sedaviisi hoolitseda, hakkab kolmeaastane põõsas vist juba marju kandma?» arutas isa. Ja jälle noogutas Jaak agaralt:

«Hakkab küll. Praegugi veel olid mõned marjad küljes. Mina sain kah proovida.»

«Aga mis siis õpetaja sulle ütles?» küsis nüüd vanaisa. «Sina ju suvel kooliaias ei käinud.»

Jaagu suu venis heameelest laiaks.

«Mulle ütles õpetaja, et kui sind, Jaak, ja sinu põõsaid kõrval ei oleks, ei näekski lapsed, mis hool ja vaev annavad.»

JÜRI RANT

Toonekurg vahipostil

Metsa kõige kõrgema puu otsas seisis toonekurg. Ta seisis seal päevade viisi ühel jalal ja nägi oma kõrgelt vahipostilt kõike, mis metsas juhtus. Iga kord kui mõni metsloom midagi pahandust tegi, hakkas toonekurg nokka plagistama, ägedalt ja kõvasti just nagu kuulipilduja.

Tuli rebane küla pealt kanaga, ja juba andis toonekurg sellest kõigile teada. Murdis hunt lamba või varastas karu mesipuu, juba kostis toonekure noka-plagin üle terve metsa.

Metsloomadele see ei meeldinud.

«Muudkui vahib, muudkui plagistab nokka,» ohkas rebane. «Ei ole siin metsas enam õiget elamist.»

«Omaenese metsas pead sa nagu varas ringi hiilima,» torises hunt. «Kogu aeg hoiab toonekurg sul silma peal.»

«Just-just,» kiitis karu takka. «Aina va-

hib ja plagiseb nagu paha südame-tunnistus.»

Loomad hakkasid aru pidama, mis toonekurega ette võtta.

Lõpuks ütles rebane:

«Ega muu nõu aita, kui peame talle midagi meeleheaks viima ja paluma, et ta metsast minema lendaks.»

Teised loomad olid selle plaaniga päri. Rebane tõi kana, hunt lamba ja karu mesipuu, ning üheskoos mindi siis toonekure jutule. Ei teinud aga toonekurg toodud meeleheast väljagi, vaid hakkas aga jälle nokka plagistama, veelgi vihasemalt kui varem.

Konn nägi seda kõike pealt, hüppas mätta otsa ja hüüdis:

«Kui ta head sõna ei kuula, tuleb kurjaga õnne katsuda. Kasi minema, sina kõrk ja totter toonekurg!»

Räägitakse, et pärast seda ei olevat konna enam metsas nähtud.

Teo külalised

Ükskord kutsus tigu endale suure hulga külalisi — jänese, siili, orava, sipelga ja muti ja veel muudki metsarahvast.

Külalised tulid kõik õigel ajal kohale.

«Tere, tere,» ütles tigu ukseävelts. «Tulge aga sisse, pidu hakkab otsekohe peale.»

Et külalistele teed näidata, tõmbas tigu ennast viisakalt kokku ja astus ise esimesena majja. Jäi ootama. Ootas ja ootas. Aga järele ei tulnud talle kedagi.

«Ah mind rumalat,» taipas tigu viimaks. «Kutsusin nii palju külalisi kokku, et nüüd mahun veel ainult üksipäini oma majja ära.»

Linnupoegade õhtu

Saabus õhtu.

Pardiema asus pardipoegi magama panema. Kõigepealt käskis ta neil jalad puhtaks pesta, siis aga hakkas laulma:

«Varsti kätte jõuab öö,
lõppenud on mäng ja töö,
prääks, prääks, prääks!»

Ning pardipojad jäidki ilusasti magama.

Ka vareseema käskis oma lastel magama heita ja laulis:

«Varsti kätte jõuab öö,
lõppenud on mäng ja töö,
vaak, vaak, vaak!»

Ning varesepojadki jäid kõik ilusasti magama.

Õökulliema aga laulis oma lastele:

«Varsti kätte jõuab öö,
peale hakkab mäng ja töö,
huu, huu, huu!»

Sedamaid ärkasid öökullipojad üles ja hüppasid rõõmsalt pesast välja.

ROMAN SEF

Vend

KÄIS ÕHUS TULEKEELTE MÄNG.

MA LÖKKE ÜMBER

TANTSISIN.

ENT ÄKKI TULI ÕDE NING

SEALT KOHE KOJU

TASSIS MIND.

JA NÜÜD MA TUNDSIN

PUUDUST VAST

HEAST SUUREST VENNAST,

PUUDUVAST —

TOO TULEKS KAASA

MÄNGIMA

JA ÕE JUST SAADAKS

SÄNGI TA.

Tõlkinud LEELO TUNGAL

TANTSIJATAR

Ta on malai tüdruk ja elab Bali saarel. [See paksu metsaga kaetud mäginne saar on üks paljudest tuhandetest Indoneesias.] Tüdruk oli alles õige väike, kui talle hakati igivanu malai rahvuslikke tantsu õpetama. Indoneesia saarestikus peetakse aga eriti lugu bali tantsudest. Need on saanud kuulsaks ka kogu maailmas. Tantsijafari iga käelligutus ja kehahoiak jutustab millestki: aasal õitsevast lillest, põllul võrsuvast riisitaimest, hämaras põlismetsas hiilivast loomast...

KUNKSMOOR

AINO PERVIK

[Algus «Tähekeses» nr. 6.]

Meremehe lood olid juba õige halvad. Ta lamas liikumatult kolde ees vaibal. Tule paistel oli näha, et ta oli maru käes hirmsasti viga saanud. Pea oli lõhki ja nägu valge kui lubi. Meremehe viimne tunnike oli ilmset juba tükk aega tagasi mööda jõudnud. Kunksmoor valis kiiresti rohkimpudest kõrsi ja kakraid ning viskas need kattlasse. Vesi tõusis kihinal keema. Pomisedes liigutas Kunksmoor keedust kulbiga, maitses, krimpsutas nägu ja sülitas leemesuutäie tulle. Tuli särtsatas ja värvus roheliseks. Siis kallas Kunksmoor aurava joogi kruusi ja valas meremehele suhu. Niipea kui nõiajook keelele sai, oli mees maast lahti.

«Oh sa poiss!» karjatas ta ja kargas otse lakke. Kui ta uuesti maas tagasi oli, tuli talle kohe laevahukk meelde. Ta vaatas ringi, silmitses lõõmavat tuld ja kolde ees kükitavat Kunksmoori. Moori sasipeas ja õlgadel ripnesid veel adrutordid ja vetikad.

Juused ja riided tilkusid vett. Tuli oli ikka veel roheline ja kogu ruum rohetas selle valguse käes.

«Kas ma olen nüüd meremeeste põrgus!» küsis meremees ettevaatlikult. «Kui ma õigesti mäletan, peaksin ma uppunud olema.»

«Just seda sa mul kogu aeg olidki,» ütles Kunksmoor. «Aga praegu äratasin ma su ellu tagasi. Ja selle peale on mu kodu su meelest põrgu.»

Meremehel oli väga piinlik ja ta hakkas ennast vabandama. «Ma poleks uskunud, et olen tormiga triivinud nii kaugele, kus jälle maa vastas on. Mäletan, et laev läks põhja karidel keset merd, kust kallaskaugele jäi. Teised mehed pääsesid paati, aga mind viskas laine üle parda.»

«Jah, ma tean,» ütles Kunksmoor. «Seepärast ma sind otsima läksingi. Nägin sind möödunud reedel seal kivide vahel.»

«Möödunud reedel!» imestas meremees. «Möödunud reedel olime Amsterdamis. Sa ei saanud mind siin näha.»

«Või ei saanud,» ütles Kunksmoor itsitades ja meremehel hakkas kõhe.

«Ütle vähemalt, kus ma praegu olen!» küsis ta, püüdes kõigest väest vapraks poisiks jääda.

«Pool miili sealt, kus su laev

põhja läks,» vastas Kunksmoor. «Minu saarel.»

Ta keeras meremehele selja ja hakkas toas talitama.

Meremees tahtis püsti tõusta, kuid ta keha ei kuulunud sõna.

«Mis see tähendab!» küsis ta ehmunult.

«Laev läks su alt põhja,» vastas Kunksmoor. «Eks sinagi saanud väheke viga. Luud ja kondid on katki, maksad ja neerud segi.»

«Mul valutab pea,» ütles meremees.

«Või valutab,» ütles Kunksmoor. «Endal pole poolt pead ollagi.»

Suure vaevaga tõstis meremees

käe ja tõmbas õige aeglaselt üle pea. Pool pead oli kadunud.

«Siis olen ma ju ikkagi surnud! Sellise peavigastusega on surm silmapilkne!» karjatas ta kokkumult.

«Kuss!» ütles Kunksmoor. «Sa pead vagusi lamama.»

«Kutsu mulle siis vähemalt arsti!» palus meremees.

«Minu saarel arstin mina,» vastas Kunksmoor.

Ta pani meremehe voodisse ja andis talle tilku.

«Kas sa mu murtud luid lahasse ei panegi!» küsis meremees.

«Ei,» ütles Kunksmoor. «Seda

viga olen ma alati tilkadega ravinud.»

Meremees jäi väga murelikuks, ent ta ei julgenud enam Kunksmoorile midagi öelda. Kuigi ta püüdis seda varjata, oli tal omefi Kunksmoori ees hirm. Kunksmoor aga oskas väga hästi ta mõtteid lugeda.

«Inimesed on imelikud,» ütles ta kajakale ja silus selle sassis sulgi. «Kui midagi tehakse teisiti, kui nad on harjunud, siis on see nende meelest kohe valesti ja paha.»

Kajakas ei vastanud, sest ta oli ju ikkagi ainult lind.

(Järgneb.)

Illustreerinud EDGAR VALTER

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

KOONDUSEL

Koondusel mängisime peitust. Ja Mall õpetas meile veel ühe mängu. See oli «Trips». Siis andis Mall meile märgid. Mina sain sanitariks. Sanitar vaatab lapsed üle ning märgib vihikusse, kes on must ja kes on puhas.

RIINA KIBUVITS,
Tallinna 7. Keskkooli
II b klassi õpilane

VÕLUKABIIN

Laisk õpilane mõtleb: «Sooviksin tulevikus võlukabiini, kus õpilane õpib ja vastab, kus tuleb ainult nuppudele vajutada. Kui vajutad õiget nuppu, siis hakkab põlema punane tuli. Tähendab, vastus on õige ja õpetaja saab päevikusse kirjutada viie. Vale vastuse korral hakkab põlema roheline tuli. Masinavärk võlukabiinis seda vastust muidugi edasi ei anna. Õpetaja istub õpetajate toas, vaatab televiisorit ja kirjutab hindede päevikusse. Oh imet! — Kõik vastavad aina viitele!

Kevadel lõpetavad kõik kiitusega. Võlukabiin kaotas koolist halvad hinded. Õpetajale antakse hea töö eest aumärgid ja kool saab rajooni parimaks.»

TOOMAS MAARAND,
Koonga 8-kl. Kooli
IV klassi õpilane

LAPSED METSAS

TEE ÄÄRES ON KARIKAKAR
NII VALGELEHELINE,
TAEVAS VALGE PILVESAGAR
NII EBE-EBEMENE,
KÄNNU TAGA ON MAASIKAS
NII PUNASE PÕSEGA,
SUURE PUU TAGA VAARIKAS
NII MAGUSA MAHLAGA.

TULI TÜTARLAPS KORVIGA,
MIS VITSTEST PUNUTUD.
TULI POISS TORBIKUGA,
MIS LAASTUDEST TEHTUD.
SÕÖDI ÄRA MAASIKAS,
MIS PUNASE PÕSEGA.
SÕÖDI ÄRA VAARIKAS,
MIS MAGUSA MAHLAGA.

PILLE PIHELGA,
Eesti Tööraha Kommuuni nim.
Narva 2. Keskkooli
IV b klassi õpilane

«Uus rekord!» — joonistanud Orissaare Eriinternaatkooli III klassi õpilane KARL ÖUNPUU

«1. septembril» — joonistanud Tallinna 52. 8-kl. Kooli III klassi õpilane REGINA SARAPOVA

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

Tartu 7. Keskkooli II a klassi õpilased saatsid «Tähekese» toimetusele palju foredaid luuletusi. Nüüd anname osa neist ka teile lugeda.

HOMMIKUL

TRIINU ÄRKAB KÕIGIST VAREM,
VAREM ÄRGATA ON PAREM,
KUIGI EMA VAHEL PRAGAB,
MIKS SEE TRIINU VÄHE MAGAB.

TALVEHOMMIKUL ON PIME.
SEE EI OLE MINGI IME.
TRIINU PIMEDAST EI HOOLI,
TRIINU IKKA LÄHEB KOOLI.
KÄRT SOVALEPP

MURI

MURI ON MUL HEA KOER.
HOMMIKUL MU KAISSE POEB.
TASUKS MÄNGIN KOGU PÄEVA
MURIGA MA AUTOT, LAEVA.

SIIS KUI PÄEV JÄXB ÖÖLE,
HAKKAB MURI VALVETÖÖLE.
ÖÖSEL VALVAB MAJA TA,
PÄEVAL VAHEL KARJA KA.
RIHO LOOT

SAUNAS

VÕTSIN KAASA PAUNA,
LÄKSIN RÕÖMSALT SAUNA.

SAUNAS VIHTLESIN MIS KOLE,
VÄSIMUST NÜÜD ÜLDSE POLE.
PEEP RATAS

MINU NUKUKE

MUL ON ARMAS NUKUKE.
NIMEKS TAL ON MALLEKE.
TAL ON ÜSNA PIKAD PATSID,
KLEIDI ÄÄRES PITSID-SATSID.

MALLEL ON ILUSAD SINISED SILMAD.
VIIN TEDA ÖUE, KUI SOOJAD ON ILMAD.
HOIAN JA HELLITAN NUKUKEST MALLE.
«EMME!» SIIS TASUKS ÜTLEB TA MULLE.

MARET EENSOO

«Nooremate rühm» — joonistanud 6-aastane Valga Tarbijate Kooperatiivi kunstiringi õpilane PIRET PORMEISTER

«Rikkalik saak» — joonistanud Pärnu Pioneeride Maja kunstiringi õpilane MARGE LIIDEMAA

Kollase kassi kõrvits

Tara ja küüniga põhjatuulte eest varjatud aias kasvas kõrvitsapere. Maidu ei pööranud neilt terve suvi silmi. Kõrvitsatel polnud küll seda siidist ja suhkrust sära mis tulbikarikail, herneõitel või rohelistel kaunadel, aga öösel, kui nad uinusid, üksteist mõnusalt toetades huumuseasemel, paisusid nad nõnda, et hommikul oli Maidul neid raske ära tunda.

«Ema,» ütles poiss, «miks kõrvitsad nii ruttu kasvavad! Mina olen suvel ainult kaks sentimeetrit juurde saanud ja sedagi läbi häda, nagu vanaisa ütleb!»

Maidu mõõtis, ärev leegitsus põskedel, prõnnakaid kõrvitsakuule ja tundis häbi, et tema nii ruttu ei kasva.

«Kõrvitsad kiirustavad enne öökülma, sina aga võid ka talvel liumäel kasvada,» lohus ema.

«Näe, Ints uurib kõrvitsaid!» naeris Maidu hoopis rõõmsamalt.

«Mis tema neist takseerib! Millal kass enne on kõrvitsat söönud!» imestas ema. «Mõnikord kuulab ta neid nagu arstitädi, kui mul bronhiit oli... Ausõna, ma olen ise näinud!»

«Eks ta kuula kasvamise mürinat,» muigas ema aiaist lahkudes.

Maidu jäi selle seletusega poolenisti rahule, sest bronhiiti ei saa ju kõrvitsatel olla. Ja kui ta kõrva vastu kõige priske- mat ning kollasemat kõrvitsat surus, kuulis ta tõepoolest vaikset kasvamise raginat. See oli nii, nagu hammustaks keegi mahlast õuna. Ja küllap oli seegi tõsi, kui

Illustreerinud ASTA VENDER

naabri-Peetri kohta öeldi, et poiss kasvab mis mürin.

Ints sai sammaldunud küünikatusel kärsituks. Ta tuli räästaveerele ega hoolinud herilastest, kelle pesa oli katuseõlgedes. «Olgu see pealegi sinu kõrvits,» ütles poiss kassile. «Sina kuulsid esimesena seda naljakat kasvamise kröbinat.»

Nüüd surus ka Ints kõrva kollase kuuli vastu ja tema saba käis jõnks-jõnks. Äkki väärdus kõrvits Intsu asjatundlikust kuulamisest ja pööras oma ümmargust keret. Alumisel mullasel küljel tuli nähtavale peopesasuurune auk, kus sagisid küla- kuhjas väikesed pliiksuvad olendid. Enne kui Ints suure kõrvitsa alt välja pääses, olid loomakesed juba maapõue vilvas salakäigus. Intsu saba pendeldas nagu pingul vibupael, kui ta pettunult ringi nuuskis.

«Ema, ema, tule ruttu!» hüüdis jahmunud Maidu. «Ints leidis kõrvitsast hiirepesa!»

«Eks olnudki kõrvitsal bronhiit,» ütles ema. «Kahju, selle haige kõrvitsaga pole enam midagi teha. Tuleb minema visata.»

«Aga see on Intsu kõrvits. Võib-olla läheb temal seda tarvis!»

«Võib-olla,» ütles ema kassi vaadates. «Intsul peaks varsti pojad olema. Kui teeks sellest pesa! Koor on kõva ja puitunud.»

Ema lõikas rikutud kõrvitsa seest tühjaks ja pani päikese kätte kuivama.

Ühel ööl nägi Maidu unes, et Ints rakedab kõrvitsakoorest tõlla ette kaksteist paari põldhiiri ja sõidab poegi tooma. Hommikul olidki väikesed pimedad kassipojad kõrvitsakoore pandud kasukatükil.

«Kes seda on enne näinud, et hiired ja kassid elavad kahes vahetuses ühes ja samas pesas!» naeris vanaisa.

Kuningas Murjan

Mürra-mürra-mürrrr!... Näete, keegi meiega ei praga — oma juttu võime alustada valju mürinaga.

Ent riiki mägede ja merede taga valitses kuningas Murjan. Tema oli mudakarva mees, kriimuskräämus näoga, nii kole, et ei tihanud toastki väljuda. Ta jagas oma käske läbi lukuaugu, ja et need sealt ära kostaksid, pidi kogu rahvas kikivarvul kõndima, sosinal kõnelema, üksteist alatasa hoiatama: sst! sst!

Kui hiirvaiksed inimesed jälle lukuaugust käske ootasid, sõrm huultel, kuuldi kuningat lausuvat: «Mulle ei meeldi enam inetu olla! Kes nõu annab, kuidas ilusaks muutuda, saab mu tütre naiseks.» Tolles riigis, nagu mujalgi maailmas, leidis rohkesti mehi, kes nõu armastavad anda, seda enam veel, kui selle eest loodavad kuningatütart kosida. Meestemurd trügis lossi. Kuid et nende nõu kuskile ei kölvanud, tuli neil pead tapakirvega maha lüüa. Turuplatsil tekkis timuka raiepaku effe tohutu järjekord.

Siis hakkas ühel karjapoisil õnnetufest hale meel. Ta ilmus lossi, karbike käes.

«Mis sul seal on!» vahtis Murjan lukuaugust.

«Ilurohi,» kostis karjapoiss.

«Näita siia!»

Murjan käänas ukse lahti, laskis karjapoisi sisse. Too kastis ta märjaks, määris ilurohu peale.

Järsku vedas Murjan ninaga ja röögatas:

«Poisimait, kas see pole sul mitte seep!!»

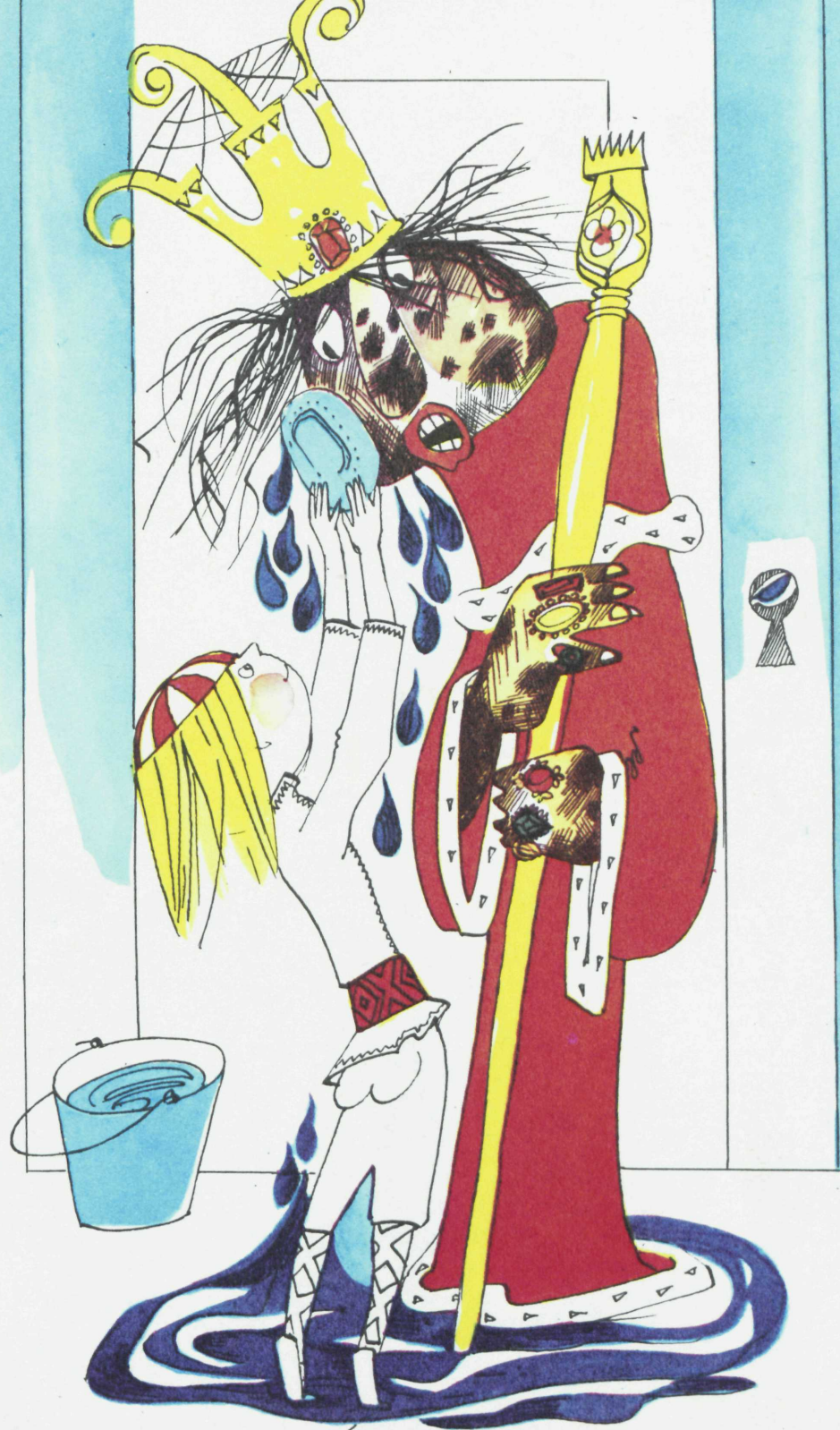
«Jah,» kõlas vastus. «Seep see on.»

Murjan trampis jalgu ja lärmas kõvemini kui meie oma jutu alguses: mürra-mürra, kõmm-kõmm! Sest sihukest tempu polnud riigis veel juhtunud, et vägevad valitsejad võitakse seebiga — tõpra rasvast valmistatuga... Ka poisil pea mahal! Vastuvaidlematult ning väljaspool järjekorda!

Karjase kael oli juba pakul. Õnneks tahtis timukas enne kirve võtmist pihku sülitada. Ja etskae, selle ajaga saabus Murjani minister tuhatnelja, tuhvlid näpus, et kärmemini joosta.

«Stopp! Pead otsa jätta, hurraa hüüda!... Tema kuninglik kriimuskräämus kõrgus, meie mudakarva Murjan muutus ilusaks.» Tõsi, kuningas, hele ja ilus, astus toast välja. Ta lubas rahval edaspidi tervel tallal käia ja täie häalega rääkida. Säärase armulikkuse eest nimetab ajalugu teda «Murjan Suureks».

Aga veel enam hindab ajalugu tema tütremeest, karjapoissi, kes Murjanile otse suu sisse ütles sõnad, mida tänapäeval veidi väanatatult meenutatakse: «See'p see on.» Kus ikka poisil julgus: alustada suure Murjani pesemist, kui isegi väikeste murjanite pesemisega on hullupööra tegemist!

Poola kirjanik
CUPRIAN CZERNIK

KAELKIRJAKU SALL

HELDE TAEVAS, TULGE APPI! —
KAELKIRJAKU SALL VÕTAB ENDA ALLA
POOL RIIDEKAPPI!

Poola kirjanik
TADEUSZ FANGRAT

RASKE

LAPSED, ÄRGE SAJAJALGSEL
ÜHE JALA PEALE TÕUSTA LASKE!
SEST ET TEMA JAOKS
SEE ON LIIALT RASKE!

Illustreerinud VALLI HURT

Poola kirjanik
LUDWIK JERZY KERN

USS

ÜKS
USS
VUSSA-
VUSS!
— MA EI
SALGA —
LÄKS MÖÖDA
KITSAST RADA
EGA LIIGUTANUD
AINSATKI JALGA,
KUIGI
LIIGUTADA JALGU
OLEKS MEELDINUD
TAL.
AINULT ET SEL USSIL
LIHTSALT
POLNUD JALGU
ALL...

Tõlkinud ANDRES JAAKSOO

Kõik päevad pole vennad

IRA LEMBER

Kõik päevad pole vennad, öeldakse, ja seda mõtles vist Kadigi nurgas seistes. Eilne päev oli olnud rõõmu täis. Päike oli otse naernud neile näkku, kui nad Annega mängisid. Siis olid Kadi ja Anne veel suured sõbrad. Ning tüdrukud aina kilkasid.

Täna aga seisis Kadi nurgas. Paha ja igav oli seista, ning mis seal salata, häbi ka.

«Miks ema kiusab ega luba nurgast välja tulla?» arutles tüdruk. «Mis paha see siis ikka tegi, et ma selle rumala sõna ütlesin? Ütlesin ju ainult ühe korra. Võib-olla ka kaks korda. No kõige rohkem kolm korda.»

«Ema, kas tohib juba nurgast välja tulla?» mossitas Kadi.

«Kas sa puistasid oma inetud sõnad kõik nurka maha?» küsis ema.

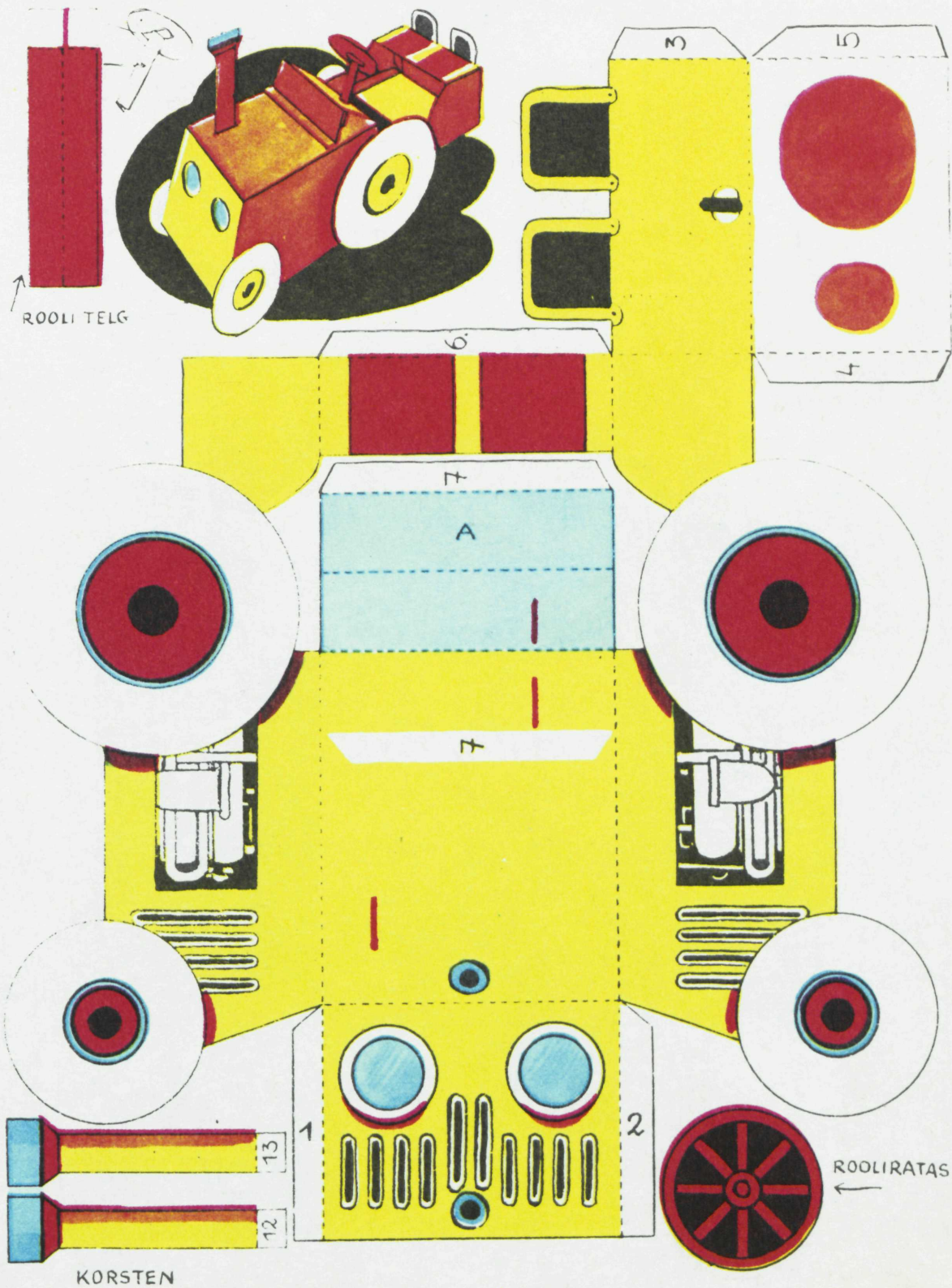
Kadi vaatas pörandale. Seal oli ainult roheline pörandakolmnurk. Ühtki sõna polnud näha. Ent nad ei saanudki veel maas olla, olid nad ju Kadil alles keele peal. Kadi ei tahtnud enam sugugi neid halbu sõnu suus hoida. Tüdruk hakkas podisema. Podises nurgas nagu väike teemasin. Kõik halvad sõnad nurka, seal on nende koht! Miks peab Kadi nende pärast kannatama ja nurgas seisma?

Kui inetud sõnad nurgas upakil olid, tundis Kadi, et tal on palju ilusamad sõnad suus. Ta keeraski selja ja hüüdis:

«Ema, anna andeks! Ma olen jälle hea laps!»

Ema aga võttis harja ja pühkis ruttu kõik pahad sõnad kühvile ning viskas need paharetid välja.

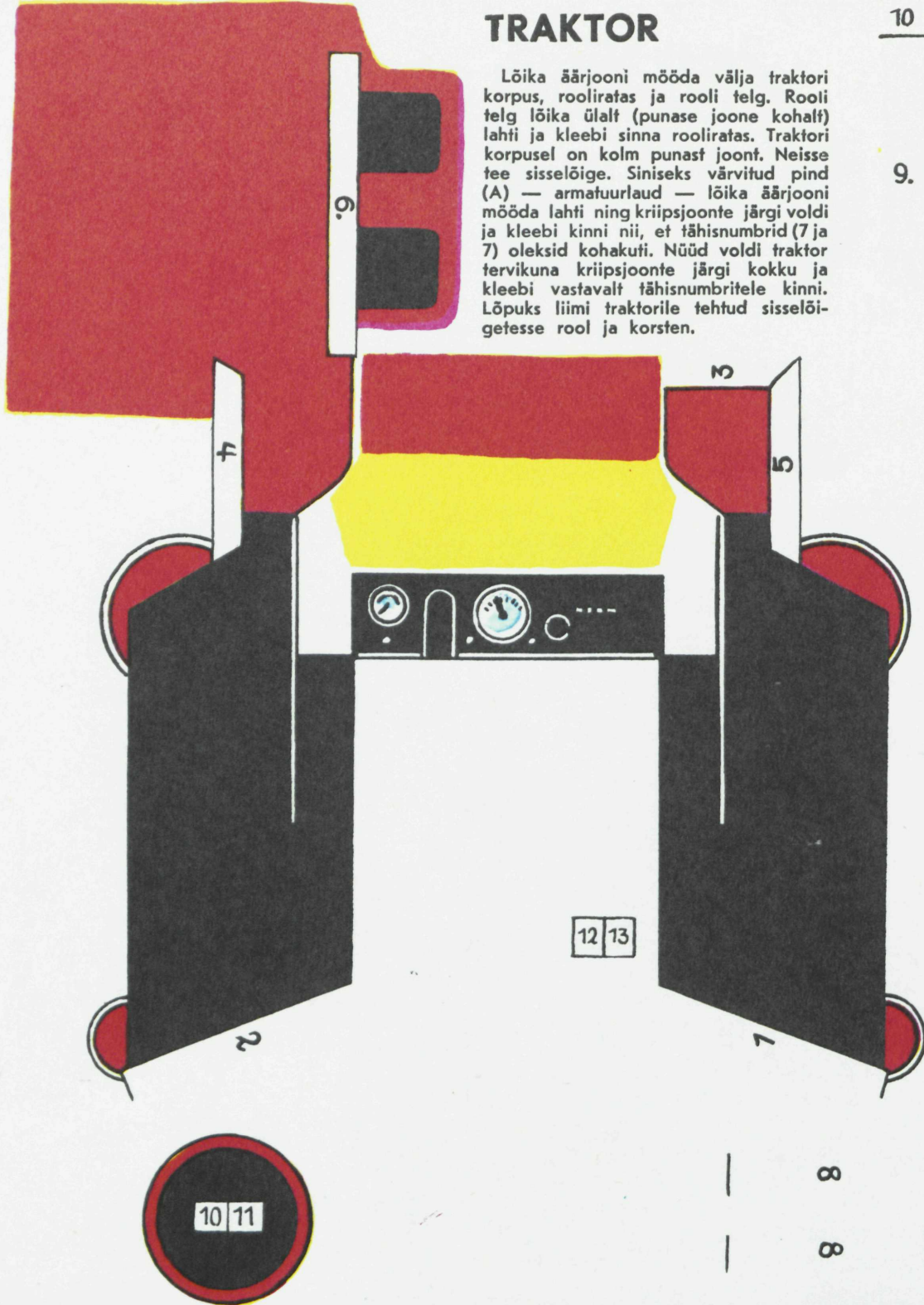
SEDA SINIST JOONT MÕDDA LÕIKA VALJA KÕRVALOLEV KASITOOLEHT

Lõika äärjooni mööda välja traktori korpus, rooliratas ja rooli telg. Rooli telg lõika ülalt (punase joone kohalt) lahti ja kleebi sinna rooliratas. Traktori korpusel on kolm punast joont. Neisse tee sisselõige. Siniseks värvitud pind (A) — armatuurlaud — lõika äärjooni mööda lahti ning kriipsjoonte järgi voldi ja kleebi kinni nii, et tähisnumbrid (7 ja 7) oleksid kohakuti. Nüüd voldi traktor tervikuna kriipsjoonte järgi kokku ja kleebi vastavalt tähisnumbritele kinni. Lõpuks liimi traktorile tehtud sisselõigetesse rool ja korsten.

9. 9.

ERIKA ESOP

VIHMA LAUL

TIP-TIP-TIP-TIP
TIPULISEKS,
TÄP-TÄP-TÄP-TÄP
TÄPULISEKS
TEEN MA MAJAD,
TEEN MA RAJAD.

TIP-TIP-TIP-TIP,
NII MA SAJAN.
KASTAN PÕÖSAID,
KASTAN PUID,
LILLEKESTE KUIVI SUID.
JOODAN PÕLDU,
PEENRAMAAD,
KARJAMAAD
JA HEINAMAAD ...

TIP-TIP-TIP-TIP,
NII MA SAJAN,
NII MA AKNAKLAASIL KAJAN,
NII MA ÕUED MÄRJAKS TEEN,
VULISEMA PANEN VEED.

JA KUI ÕUE TULED SINA,
MÄRJAKS TEEN KA SINU NINA.

ASTA HIIR

MIS ETTE VÕTTA?

Ma ei tea, millest nad teevad neid väikeste laste kingi ja kuubesid, aga üks niisugune aine see on, mis järjest kahaneb ja kokku kisub. Minu ema ütleb alati Jaani emale: «Lapsele ei tasu küll midagi kallist asja osta, niikuinii jääb kohe väikeseks.» Mis sa ütled! Endil ei jää neil kunagi midagi väikeseks. Ükskõik mis pintsaku või vesti sina endale saad, see hakkab kokku tõmbama, nõope tuleb edasi tõsta ja varsti oled sa pinnis nagu herilane seal sees. Kui ainult mõelda lastepoe peale, mis on meie all korrusel! Et need asjad kõik jäävad väikeseks! Kõik valged uisusaapad ja lendurimütsid ja täpisärgid ja punased kelgutamise joped! Kui kõigi nende väikseksmineku peale mõelda, siis on nii, nagu ei tasuks poodi üldse minnagi, nagu oleksid nad kõik seal juba ette väikesed ja meie ei peaks neid üldse saamagi. Siis on nii, nagu tõuseksid kõik need joped ja saapad lendu ja hõljuksid suurtes parvedes taeva all. Nagu lahkuvad kuldnokad paistaksid nad siis sealt ülevalt ja sa võiksid neile ainult järele lehitada. Minu meelest ei ole enam mingit rõõmu, kui kingitakse mõni uus asi. Sa jõuad oma sünnipäevasaapad vaevalt pehmeks kõndida, kui ühel hommikul nad sind pigistavad ja pannakse ära vanasse kohvrisse, mida ial ei avata.

Mina arvan, et meie, lapsed, peaksime ise midagi ette võtma.

Mina, näiteks, proovisin ükskord oma punase voodriga kalosse takistada tiilukeseks minemast. Paistab, et kokkukiskumine käib öösiti. Ei ole ju nii, et paned hommikul püksid jalga ja kusagil pärastlõunal kerkiavad püksisääred poolde põlve, õmblused raksatavad lahti ja püksid pudenevad nagu munakoos tibu ümbert ära. Ma olen kohe nimelt tähele pannud, et väikseksjäämine avastatakse hommikul. Sa paned saapad jalga ja sätid õue minema, kui äkki hakatakse su jalgu kangutama ja nõudma, et miks sa varbaid kronksus hoiad. Ongi läbi. Saapad rändavad kohvrisse.

Ma katsusin teha nii, et ma punase voodriga kalosse jalast ära ei peaks võtmagi, et siis nad ei saaks kokku tõmmata. Öhtul ronisin kalossidega teki alla. Tükk aega seisis need täiesti parajad. Siis ajas ema kõik vussi: tõmbas teki pealt, käsutas kalossid nagi alla ja tempis jalapesuvee. Sellest öhtust läks kõik vanamoodi: hommikul istusid kalossid juba kaunis tihedasti, öhtuks tulid roosad vorbid kontsa ja varsti küsiti:

«Poiss, miks sa varbaid kronksus hoiad!»
No kas ei annaks ometi midagi ette võtta!

Illustreerinud KARIN NIINEPUU

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneerorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 8 — 1972, XIII aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse address: Tallinn 200 101, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskkomitee Kirjastus.

Kolleegium: V. Kõlbas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, L. Reimann. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmeis.

Laduda antud 3. VII 1972. Trükkkida antud 25. VIII 1972. Trükiarv 65 000. Paber 90×60/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,88. MB-08102. Tellimise nr. 1489. EKP Keskkomitee Kirjastuse Trükikoda, Tallinn 200 007, Pärnu mnt. 67 a.

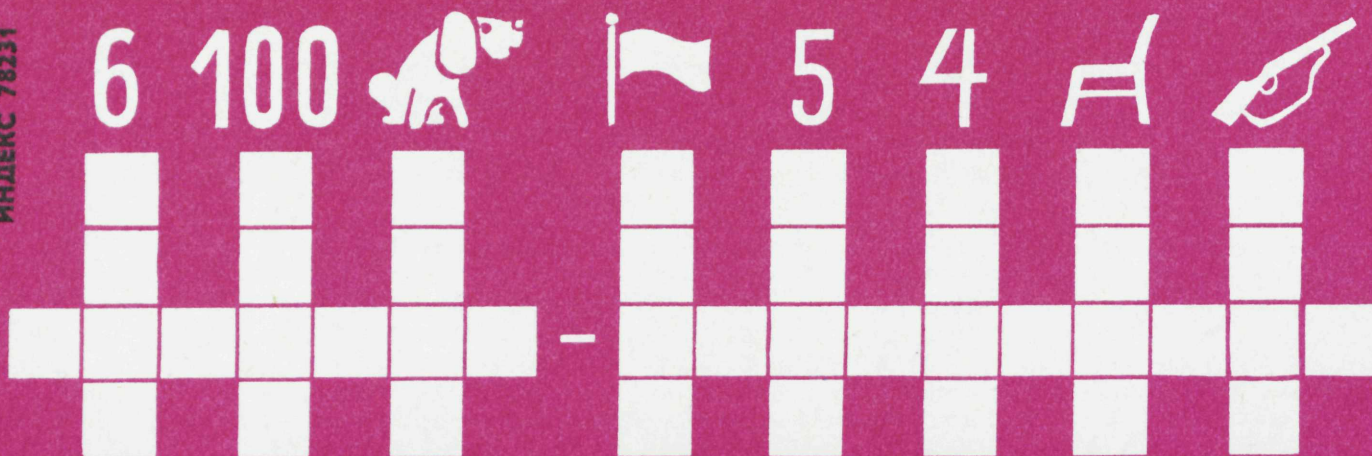
Esikaanel GUSTAV GERMANI foto «Nägemisenil».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Союза Пионерской организации Эстонской ССР «Тяжеке» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Таллин-200 007. Парну маантээ, 67-а. Адрес редакция: ЭССР, Таллин-200 101, бульвар Эстония, 4. Цена 15 коп. Зак. 1489. Тираж 65 000.

HIND 15 KOP.

ИНДЕКС 78231

PILTRISTSÕNA

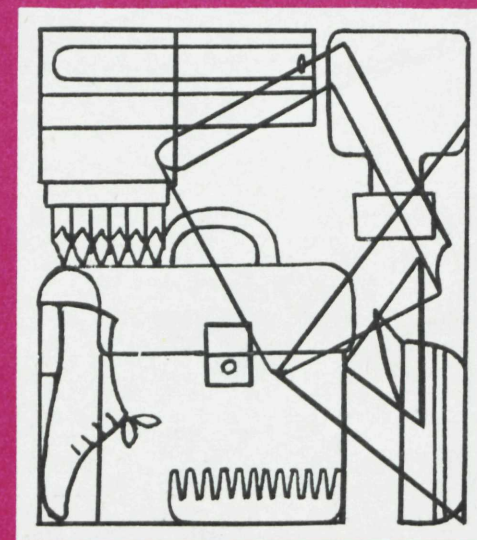
PÕIKREAS: EESTI METSADES
PESITSEY KÕIGE VÄIKSEM
LIND. PANE TÄHELE: LINNU-
KESE NIMI ON KAHEÕONA-
LINE.

KESI

SIIS KUI KÄTTE JÕUAB ÕÕ,
ALGAB TEMAL KIBE TÕÕ.
METSJA VAHEL PUUDE ALL
VEEREB RINGI OKKAPALL.
KÄRDAB USS JA KÄRDAB KONN:
MÕTLE, ÕTLE, KES TA ON!

LEIA KAKS ÜHTEMOODI MEEST.

MISSUGUNE ON HARILIK KÄRBSESEEN,
MÄNNIRIISIKAS, HAAVAPURAVIK,
KUKESSEEN, ROHELINE KÄRBSESEEN,
KIVIPURAVIK!

Joonistanud VIRVE KOTKAS